ըլլայ, որչափ որ ալ հեռու տեղէն գայ, որ իր յարկացը տակ ընդունելութիւն չգտնէ ու իրմէն նիւթական ու բարոյական օգնութիւն չընդունի։ — Կը գործէ, չէ թէ դրամի, հապա կարօտ եղբարցն օգնելու համար։ Իր գիտութեան, աշնուամտութեան ու ազգասիրութեան պտուղը կը վայելէ, չէ թէ միայն ազգին ազնուական մասն, այլ նաեւ ամէն աղքատ. վասն զի բաց է ձեռքն ամէն կարօտութիւն ունեցողին համար։ Դիւրամատոյց ու քաղցրաբարոյ անձ մըն է։ Քիչ կը խօսի, շատ կը գործէ։

Բարեպաշտութեան ու ամուսնական կենաց օրինակ է։ Քաղքին՝ շատ պատուաւոր ու մեծարելի արկղակալին — Աստուածատուր Պարոնեանի — դստերը՝ Վերոնիգայի հետ ամուսնացած է։ Աստուած իրենց ամուսնութիւնն օրհնեց մէկ հատիկ աղջիկ զաւակով մը. բայց աս ալ քանի մը տարի յառաջ, ծաղիկ հասակին մէջ իւր ուսումնասիրութեան զոհ ըլլալէն ետեւ, ա՜լ ծնողքն իրենք զիրենք ամէն կերպ բարեգործութեան ու բարեպաշտութեան տուած են։ Աշնուամիտ ու հեզահոգի կնիկն իր մխիթարութիւնը կը գտնէ միայն եկեղեցւոյ մէջ. իսկ էրիկը՝ գրքերուն, գիտութեան ու ազգին օգնելուն մէջ։

Բոլորովին տարբեր կ'ըլլար Դրանսիլուանիոյ ազգայնոց վիճակը, եթէ քանի մը Յոնկոզեան ունենային։

ՑՈՎՀ. ԱՆԵՑԻ

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ԾԻՐՈՒՑԱՆ ԽՈՐՀՈՒՐԴՔ

Եթէ ժամանակը չանցնէր՝ ո՜ր մարդն աշխարհքիս վրայ կը դիմանար:

*

Բնութեան ամենամեծ տուրքն՝ որ Աստուած մեզի պարգեւեր է, մեր անձին սէրն է:

*

Անխոհեմ բան է՝ ամենեւին մարդու մը չհաւատալ. բայց անկէ աւելի անհանճարագոյն է՝ ամենուն անխտիր հաւատք ընծայել:

*

Անմեղ մանկութիւնն՝ Աստուծոյ է. սիրամոլող երիտասարդութիւնն՝ աշխարհի է. հասուն այրութիւնն՝ մեր անձին է, իսկ փորձառու ծերութիւնը մեր ընկերին:

*

Ամենափոքր հիւլէ (atome) ալ ամբաւ տիեզերաց կազմութեան մասնակից կ'ըլլայ:

*

Չկայ սիրտ մը այնպէս զօրաւոր՝ որ առանց մարդկային մխիթարութեան կարենայ տոկալ. եւ չկայ սիրտ մը այնպէս վայրագ որ մխիթարութեան քնաւ ընդունակ չըլլայ:

*

Կ'անհրաժեշտ առ Արարիչն, եթէ արդար պաշտպանութեանդ համար երբեք քերանդ չբանաս:

*

Առածներ կամ առակներ հասկընալ ընդհանրապէս դժուարին չէ, միայն գործադրութիւնը շատ զգուշալի է. ինչու որ իւրաքանչիւր մարդ ըստ մտաց եւ ըստ քմաց իւրոց մեկնութիւն կու տայ:

Հ. Ռ. Պ.

ՅՈՅՍ

(Թարգմանութիւն Շիլլէրէ)

Շատ կը խօսին շատ կ'երազեն մարդիկ
Գալիք լաւագոյն օրերի վերայ.
Մի ոսկեպատակի ոսկի երջանիկ
Հետամուտ եղած կը վազեն նոքա.
Աշխարհ կը հինանայ, կ'երիտասարդնայ,
Մարդըս սակայն միշտ բարւոքում' յուսայ:

Կեանքի մէջ յոյսն է ներմուծող մարդին,
Զուարթ մանուկին յոյսն է փայփայող,
Յոյսը կախարդէ, զերէ պատանին.
Ծերունիին հետ նա կ'իջնէ ի հող.
Գի թէպէտ եւ հոն իւր կեանք աւարտի,
Այլ նա յուսալէ դեռ չըդադարի:

Ո՛չ. մի սընոտի բանդագուշանք չէ,
Ծընունդ ուղեղի մի խելայեղուած.
Մեր սիրտ բարձրազօր մեզ կ'աղաղակէ
Թէ մի լաւագոյն բանի եմք ծընած.
Եւ այդ բարբառը մեր ներքին ձայնին
Չըխաբէ բընաւ յուսացող հոգին:

Վիեննա, 1894:

ԴՈԿՏՈՐ ՎԱՀԷ ՄԻՆԱՍԵԱՆ

digitised by A.R.A.R.@